

burde fremsætte Forslag om en Indkomstskat efter Reglerne i Loven af 2den Juli 1870, saa meget mere som pludselig de Herrer, som før vare for en Formuekat og imod Indkomstskatten, nu — maatte paa Grund af, hvad der foregik ved Behandlingen af Forslaget om en Formuekat — have udtalt en høist mærkelig Kjærlighed til Indkomstskatten. Naar det høie Thing finder, at det Forslag, vi have fremsat, gaar ud paa en Indkomstskat paa 2 pSt., vil det ses, at vi kun foreslaa denne Procent under en vis Betingelse, nemlig den, at Hvertallets Forslag vedtages. Det, vi ville forebygge, er, at Staten skal være uden Indtægter; men der er Ingen af os, der foreslaar, at der under alle Omstændigheder skal betales 2 pSt. i Indkomstskat. Man har beklaget, at dette Forslag ikke er kommet fra Finansministeren; men det er dog et Forslag af den Bestaaenhed, at ærede Medlemmer lige saa godt maa tage imod det, naar det stilles af Medlemmer, og naar det for Øvrigt er et Forslag, som De i og for sig ere stemte for. De Nedsættelser, som vi Medlemmer af Mindretallet ere med til at foreslaa, nødvendiggjøre i Bifølgelsen kun en Indkomstskat paa 1 pSt., idet vi ikke ere gaaede med til de betydeligste og største Nedsættelser. Vi ere nemlig ikke gaaede med til Nedsættelserne med Hensyn til saadanne Gjenstande som Kolonialvarer, saasom Suffer og slige store Poster, hvilket vi vilde anse for usvarligt; vi have kun anbefalet de mindre, men desuagtet dog væsentlige og endnu vigtigere Nedsættelser. Dertil behøves ikke saa stor Dækning, og i saa Henseende er der derfor ogsaa bedre Haab om at opnaa Enighed med Landstinget. Men jeg gjentager det, der har helt igennem — og jeg tvivler ikke om, at det Samme vil vise sig ved Afstemningen her — ikke vist sig den fjerneste Indbetømmen hos de Herrer. Det er ganske almindeligt for dem at sige, at de ville betale Indkomstskat; men saasnart der er Tale om de faste Indtægter, som baade det andet Thing og Regjeringen saa ofte har forlangt som Betingelse for at opgive andre Indtægter, saa indskrænker man sig til at sige, at man vil tage det under Overveielse Aar for Aar, om man maatte finde det passende at bevilge Noget. Det er en Udtalelse i saadan Almindelighed, at den i mine Dine betyder det Samme som en Afvisning af enhver Fordring fra den anden Side — Der er saldt mange karakteristiske Utringer ved forskellige Leiligheder, som temmelig tydelig betegne den virkelige Sammenhæng, naar man taler om, hvem der lægger Hindringer i Veien for Reformen og Fremskridt. Der er navnlig en Utring af det ærede Medlem fra Præsto Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), som jeg ikke kan andet end henlede Opmærksomheden paa. Jeg for mit Vedkommende sympathiserer i mange Ting med det ærede Medlem, hvad den politiske Retning angaar. Jeg erkjender, at i det Vigtigste er hans Retning virke-

lig frifindet; men han er ganske vist mere konservativ end jeg, og navnlig mere konservativ, naar det gjælder visse finansielle Spørgsmaal, navnlig Statterforholdenes Udvikling. Nu ville de Herrer have lagt Mærke til den Udtalelse af det ærede Medlem, som jeg tror, at han oftere har brugt — og tager jeg ikke fejl, har han ogsaa idag antydet dette —, at fra hans Standpunkt maatte han være inderlig tilfreds med den hele Bødnings, der vises i disse Stattesager. Jeg har ikke Lov til at bruge den almindelige Betegnelse for den politiske Sammenlutning, der for Tiden over en saa overordentlig Virkning paa vort politiske Liv, men det maa maasse dog være mig tilladt at betegne den med „de Herrer paa den anden Side“, og jeg finder da den Utring af det ærede Medlem saa træffende og rigtig, naar han betegner disse ærede Medlemmer som den mest konservative Del af Thinget, og da navnlig som praktisk konservative derved, at de forhindre ethvert større Fremskridt i vort offentlige Liv i dette Dieblit. De Herrer ville være parlamentariske men de er indre ikke det første af alle parlamentariske Principer, det Princip, som helt igennem fordrer Kompromis, Overenskomst, Billie til at arbejde sammen med Andre og til at komme de andre ligeberettigede Faktorer i det politiske Liv imøde.

Formanden: Det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Scavenius: Jeg vil blot lige overfor det ærede Medlem, der nu havde Ordet, sige, at jeg ikke har udtalt her i Salen det, som han lagde mig i Munden (Frederiksen: Ordene kunne maasse have været anderledes). Det ærede Medlem siger, at Ordene maasse kunne have været anderledes, men jeg tror heller ikke, at det har været min Mening at sige det, han tillagde mig. Jeg skal ærlig talt tilstaa, at, om end den nuværende Situation til en vis Tid kan være til nogen Fordel for mine Meninger, saa tror jeg dog nok, at den ikke i Længden vil være saa overordentlig heldig, heller ikke for mine Ansøuers Fremme.

Finansministeren: Som jeg under en anden Forhandling har tilladt mig at bemærke, er det min Mening, at naar man en Gang har udtalt sig udførligt, saa onnaas der i Reglen ikke Noget ved at gjentage og forklare, hvad man har sagt. Der var vistnok i den ærede Ordførers Udtalelse paa forskellige Punkter urigtige Opfattelser af mine Utringer og Meget, hvort jeg er uenig, men jeg tror, at det i alt det, jeg før sagde, ligger foruden Berigtigelse og det Svar, som for Tiden behøves. Jeg tror, at hvis de Herrer have den Interesse for Sagen, at de ville gjenemlæse mit Foredrag, naar det kommer i Tidenden, og sammenholde det med, hvad der senere er udtalt